

מסורת הש"ס

(א) וְחִסֵּם אֱלֹהִים (ב) שָׁם כָּבֹד, (ג) לְקַחְתָּ (ד) בְּיָדָהּ כֹּחַ; (ה) יִצְמַח מִתּוֹכָהּ כֹּחַ לְדָוִד. סוּכָה (ו) בְּהִרְאָאֵשׁ לִימָה וְעַיִן (ז) רַבֵּץ אֲלֵפֶס; (ח) פָּסָחִים מִ; (ט) בָּסִ"ח: עַם פְּסוּלָה, (י) וְשָׁם כָּבֹד, (יא) פָּסָחִים עוֹלָה, (יב) דָּף מִ;

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

א. דהא טעמי דפליגין
 יניהו, דאילו דבר שאין
 מתכוין, ואינו (מתכוין)
 למלאכת איסור כלל
 הולך במלאכת היתר הוא
 פסול, ואפשר נמי לא
 בעידי איסור כלל, ואילו
 מלאכה שאינה צ"ל,
 מתכוין הוא לעשות אותה
 ממש ועושה
 אותה, אלא שאין כוונתו
 לעשותה לצורכה ולהותיר
 ידו בבילה נקראת
 מלאכה במשכן. רש"י.
 כ. דכאמר לקמן ד"א
 נכנס דם טהם כח הוי כל'
 שש, ועוד דאי היה כלי
 שאין,
 מאי שנא
 מאמטין, והיניי טעמא.

[illegible]

כירה פרק שלישי שבת

מוסר. שאין מתכוין לכך: **הגהה של מהרש"א** שמשליכין לחוך פסולת» כצו בדרל דלא שייך כצו דהיינו מדאורייתא ומדרבנן אסורה והיכא דליכא נזקא לרבים לא גזרו על השבות: **אבל לא של עץ.** דאסורה לדאורייתא היא וחייב סקילה: **אפילו של עץ נמי.** דהא לרבי שמעון

ומלאתה שאינה זריכה לגופה פטור
ועליה וכל כיבוי אינו זריך לגופו
וחוץ מעשי פתמין או מההבוי
הפחילה: הלכך. כיון דאמרת לא
וגורו צבות דכיבוי מתכת במקום
הזוהר דרבים: קוץ בנשות הרבים
ומוליו פחות פחות מד' אמות. עד
לשיטתן לקטנו לזידי רשות הרבים דאיקורא
הוא: וצרכמליה. דלטול
הדידה דרבין: אפילו טובא. יעציתו
אחת: חמין לסוך לון.
דקסבר תתאה גבר ואין החמין
אין הולין אלא מפשיין:
ולא לון לסוך חמין. שהתחמין
העליונים דתתאה
גביר: צדום. דלשתיה קצעי להו
ולא ניחא ליה שיחמו הרבה ועוד
דכלי שני הוא: אוסר. אפילו חמין
למתוך לון: ספל הרי הוא כאמבטי.
על גב דכלי שני הוא הואיל
ולא ליה אלא להחיה אסרי
שיחמו הרבה וגמירי
בשתיה רחיה בחמין ליכא.

בצמחיה. דהא לרבי שמעון אש
חמין לתוך זון אסור לא משכ
חמין שהותמו ואפילו מע"ש
יהיו צריכין להפיג רמיחתן ואם
לא ירחיקו אפילו פניו ידיו ורורו
לחמין: **יח פסוק** **ש שמעון** אש
קאי. דלא שרי מ"ק אלא חמין לא
זון ואמא איהו ואסר אף ה
לתוך זון: **ארישא קאי**. לשכ
וזון לתוך חמין דקשרו ב"ה קאס
מתני' **העצירין**. מן הא
מרוסין. בין השמשות: לא
לחפון פלנין. משתחשך דכלי רא
כל זמן שרומח מבשל:
אכל

אדם קיתון של מים לתוך
חמין: מתני' ¹⁰האילפס

נמני הא מבשל כדי קליפה כמו ש
 שדרך ליתן המועט במרובה^א ולקח
 שהחמין של מטה מרובין ומתעט
 שני ולא היו כההוא אמבטי לעט
 ראשון אמאי אינו כאמבטי ודכוות
 שהוא לשתי דומיא דכוס ומדנקא
 ואיכא למיגדל דהרואה איתן חמין
 בצמבטני שהוא שני לא ינו למיכ
 אמרישא קאי.^ב היינו דוקא למאי
 מנסיא כב"ה דלפילו זון לתוך חמין
 דארישא קאי ואשר בכוס זון לתוך
 כותיה וי"ג^ג דרבי יוסף ל"ה א"י
 אינו כאמבטי ואמאי איזטרך נמני
 כאמבטני ה"א דקאי אר"ש פ' מננה
 לתוך חמין ה"א דקאי ואפשר
 ווא"ט דאמר לעיל (מ: טול ב)

ג. דלאו אליבא דר"ש בן מנסיא אצטריכא לי' למתניי ולאו אליבא דהלכתא קאמר לה. רש"א.
ד. ואסרי באמבטי. רש"א.

מב.

אפילו של עין נמי. ואם תאמר ומאי ס"ד למקשה וכי משום דקבר שמואל כרבי שמעון באין מתכוין יסבור כמותו במלכה שאינו צריך לגופה^א וי"ל דס"ד למקשה דודאי הא בזה תליא משום דקבר רבי יהודה למלכה שאינו צריך לגופה כייב

עליה היכא דמתכוין בשאין מתכוין נמי החמירו חכמים אבל לרבי שמעון דפטור עליה מן התורה אף במתכוין לא חש לאסור מדרבנן כשאין מתכוין כיוון דמתכוין עצמו ליכא אלא איסורא דרבנן ומיהו לפי האמת לאו דאזכא תליא דשמואל א"ר ע"ג דבמלאכה שאינה צריכה לגופה סבר רבי יהודה דחייב [מתוך] באין מתכוין ולרבי יהודה נמי אסור אין מתכוין אפילו בגרירה דמתכוין עצמו לא אסיר אלא מדרבנן כדלמחר לקמן ובשילהי כל הדתיר (נחמס) דף טז: ע"ג) דלמר שמואל המתנדב י"ן מציאו ומולפו ע"ג האשים ופריך והא קא מכבה ומשני דסבר דרבי שאין מתכוין מותר ופריך כי הכא דלמר שמואל מכבין גחלת של מתכת אבל לא של עץ והשתא אומר רש"א דפריך מכ"ש דכיון דסבר שמואל דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב א"כ סבירא ליה נמי בשבת דבר שאין מתכוין אסור דלכא המקשה דהס"ד דהא דאזכא תליא כדו מקשה דהכא וכיון דבשבת אסור אין מתכוין כ"ש דעלמא אף המקשה דמשמע דאי הוי סבר שמואל מלאכה שאינה צריכה לו פטור עליה הוה אמי שפיר ואמאי והא מלאכה שאינה צריכה לגופה בשאר איסורים דלאו שבת חייב עליה וכיון דסבירא ליה דהא דאזכא תליא א"כ אמאי קאמר הס"ד דבר שאין מתכוין מותר: ונראה דהם חמין דתור צונן. (א"ר)

רב יהושע חזינא ליה
 נא מרתני רבי חייא
 לתוך ספל של מים
 צונן לתוך חמין אמר
 י דילמא שאני התם
 מערה איתמר המערה
 צונן בין צונן לתוך
 לא יתן לתוכן תבלין
 אבל

שאמר ר"ת דחמין לתוך זון משמע שהזנונין של מטה מרובים
 פי' שמתערבין בזנונין המרובין ומתבטל חמימותן ולא זון לתוך חמין
אב"ר באבבטי ב' נראה דהאי אבבטי איירי כגון שהוא כלי
 טעי מדקאמר ספל אינו כאבבטי והאי ספל ע"כ כלי שני דאי כלי
 זבטי שהוא כלי ראשון איירי לא הוה ליה למינקט אבבטי אלא מיחס
 אלא לפלוגי זבטי שני בין כוס שהוא לאסמיה לאבבטי לפי שחמין הרבה
 זוני' דנקט זבטיים שהוא ראשון לא יתן לתבוע מני הוה מצי למימר
 פלוגי בין מיחס לכוס: **מי סברת ר"ש בן מנסיא אסיפא קאי**
 דמסקי' דספל אינו כאבבטי קאי' אסיפא זכוס וכבר שפיר ר"ש בן
 סס אליבא דהלכתא דהלכה כר"ש בן מנסיא ו' וא"ת למאי דסלקא דעתך
 דהי' הוא כאבבטי כוס גמי הי' הוא כאבבטי לר"ש בן מנסיא דהלכתא
אדאם קיתרון ש' מים. וא"ת ואמאי לא מייתי ברייתא דלעיל דספל
 הוא קמ"ל בין חמין לתוך זון כון זון חמין דההיא דספל אינו
 זון וכן ע"כ קאמר דספל אינו כאבבטי וש"י חמין לתוך זון אבל זון
 אינו ונקט לישנא דרבי יוסף דמייתי עלה: **שאנ"י הוה דמפסיק ב'.**
 ה' דמפסיק מנא וי"ל דהתם ככלי ראשון והכא דכלי שני שאני:

חבל

ש'אסור לתת בתוכו צונן מועטין בהיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להפשיר^[1], כי המיחן ואמבטי וכוס שמתחממין בכלי אחד ומערין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי ש

(א) ע"י ביאור דברי רבינו ו"ל במידושי הרשב"א ו"ל ד'

עין משפט
נר מצוה

לג א ב מיי פ"א מהל'
שבת הלכה ז ופי"ב
הלכה ב טו"ש"ע אר"ח ס'
שלד סעיף כו:
לד ג מיי שס פ"א הל' ז
טו"ש"ע אר"ח ס' שש
סעיף יח:
לה ד ה מיי פכ"ב מהל'
שבת הלכה ו טו"ש"ע
אר"ח סימן שיש סעיף יב:
לז ו מיי שס טור שו"ע שס
סעיף ט:

תום' ישינים

(א) עוד נוכל לומר דחמין
למחך זון דוקא בכ"ש שרי
ב"ש אבל בכלי ראשון אסור
אטו זון למחך חמין:

דבינו חנואל

[illegible]

א) עי' ציטוט דברי רבינו ז"ל במידושי הרשב"א ז"ל ד"ה גמלת של ממכות ע"ש היטב.